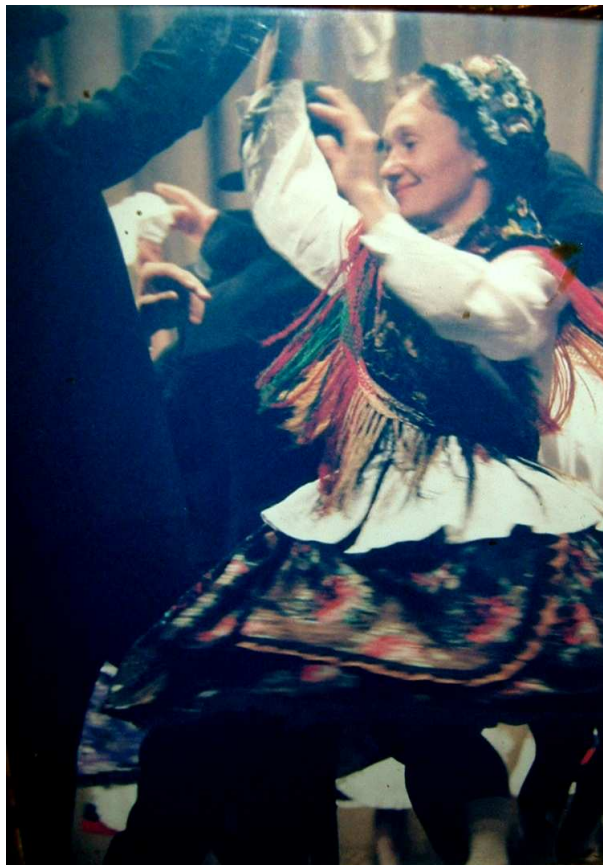

Illésné Koszta Krisztina és **Illés Zoltán** táncosok vagyunk. Családunkkal Kalocsán élünk immár 12 éve. Férjem kalocsai származású, szülei, nagyszülei mind a környék szülöttei. A családjában az édesanyja táncolt fiatal korában, de a nagyszülők mind tudtak táncolni, ismerték a szokásokat, hiszen ebben nőttek fel, az életük nagy részét így élték le. A most 90 éves mama, még mindig viseletben jár, sok mindenre emlékszik, így segíti a munkánkat is. Mivel itt élünk, tanítunk és táncolunk, számunkra fontos a környék táncának, hagyományának és viseletének ismerete, gyűjtése és kutatása.

Az én családomra nem volt jellemző a néptáncsal való kapcsolat, nem táncolt senki a családban. Borsod megyében, Putnokon nőttem fel, onnan kerültem Gödöllőre, agráregyetemre.

Ott, az egyetemi néptánc csoportban ismerkedtünk meg Zolival. Már az egyetemi évek alatt is táncoltunk, (Zoli már gyermekkorától), majd öt évig éltünk Gödöllőn, ez idő alatt vezettük az egyetemi tánc csoportot. 1996-ban költöztünk Kalocsára. Itt megkerestük Tóth Ferencet, aki akkor tanította a gyerekeket a Bokréta Népművészeti egyesületben. Feri bácsi örömmel vette jelentkezésünket. Zolit jól ismerte, mert gyerekkorában táncolt nála.

Átadta nekünk az ifjúsági együttest és még két évig dolgozhattunk együtt vele. Nagyon sokat tanultunk Tóth Ferencről, igazi pedagógus volt. Figyelemmel kísértük munkáját, hogyan dolgozott a gyerekekkel, az óvodástól az iskolásig. Számára a legfontosabb az volt, hogy a gyerekek megszeressék a táncot. Rengeteget játszott velük, ezzel alapozta meg a tudásukat. Nemcsak remek pedagógus volt, hanem koreográfus is. Jobbnál-jobb munkák kerültek ki a kezei közül. Halála után átvettük a gyerekcsoport vezetését is, és a mai napig tanítjuk ezt a korosztályt is.

Évek óta táncoljuk a vidék táncait, 2003-ban Fülöp Ferenc díjas táncosok lettünk a Kalocsa vidék táncának bemutatásával. Ezen kívül már több díjunk is van:

- 2002-ben megkaptuk a Pécsiné Ács Sarolta díjat a Kalocsa népművészetéért végzett munkánkért
- 2005-ben Kalocsa Város Művelődési díjat adományozott nekünk a kimagasló hagyományörző és oktató tevékenységünkért
- 2006-ban Bács-Kiskun megye Önkormányzatának Közművelődési Szakmai Tanácsadó és Szolgáltató Intézete elismerő oklevéllel jutalmazta a szakmai és pedagógiai munkánkat a kalocsai és Dél-alföldi hagyományok ápolásáért és továbbörökítéséért és a fiatal generáció neveléséért.
- 2007-ben a Nyíregyházi Ifjúsági Fesztiválon pedagógiai díjat kaptunk.

Saját csoportjainknak mindig készítünk e tájegység táncából koreográfiát, a *Sittyóavatás* című munkánkat bemutathatta csoportunk az idei Ifjúsági Antológián, de már többször szerepelt koreográfiánk a különböző Antológiákon.

Három fiunk van, mind a három táncol, a legnagyobb, Máté, tavaly bejutott a Szarvasi szólótánc-verseny döntőjébe.

Én most, 2008-ban fejeztem be a Táncművészeti Főiskola néptánc-pedagógus szakát, és itt Kalocsán a Liszt Ferenc Alapfokú Művészetoktatási Intézményben tanítok, immár öt éve néptáncot.

Zoli a családi vállalkozásban dolgozik, 110 hektár földön gazdálkodnak édesapjával. Emellett természetesen táncot tanít, és koreográfiákat készít.

Sokat utazunk a különböző fesztiválokra belföldön és külföldön egyaránt. Sok gyerek, ill. fiatal táncol nálunk, nagyon jó a közösség, szívesen jönnek a gyerekek táncolni.

Gyűjtjük a vidék viseletét, kutatjuk a szokásokat, játékokat, dalokat. Megpróbáljuk a fellehető archív anyagokat összegyűjteni, és saját felvételeket is készítünk. Kalocsa környékéről már sok kiadvány megjelent, nemcsak könyvek, hanem CD-k, DVD is.

Jó a kapcsolatunk a helyi Visky Károly Múzeum igazgatójával, Romsics Imrével, aki sokat segíti a munkánkat. Jelentős a környékbeli viseletek gyűjteménye, ezen kívül a helytörténeti gyűjteményekbe való betekintéssel is jobban megismerjük a vidék kultúráját. Mivel a férjem családja a környékről származik, sok a rokon és ismerős, akik szívesen beszélnek a régi dolgairól.

Mivel már évek óta itt élünk és dolgozunk, sokan ismernek minket. Az ismerősnek hamarabb megnyílnak és mesélnek. Tanítottunk egy ideig Homokmégyen is, ott is sokat tudtunk gyűjteni, főleg dalokat és játékokat.

Abba a szerencsés helyzetben vagyunk itt Kalocsán, hogy a mai napig él a népi kultúra. A családok nagy része érintve van ezen a téren, a tánc, a pingálás, vagy a hímzés révén. Olyan emberek dolgoztak itt (Pécsi család, Király Illus, Tóth Ferenc stb.), akik összefogták, és tovább vitték a hagyományt.

A mai napig is működik a városban és környékén több hagyományőrző együttes, ahol a gyerekek találkozhatnak idős emberekkel, akik még most is táncolnak.

Kalocsa egy kisváros, lakossága 18000 fő, mégis több mint háromszázszáz gyerek táncol a városban. A mai számítógépes és videós világban nehéz a gyerekeket elcsalni a gépek elől, de azt hiszem, hogy ez a létszám szép eredmény. Köszönhető ez a hagyomány továbbélésének és az itt dolgozó pedagógusoknak. Fontos, hogy a hagyomány visszaépüljön a gyerekek életébe, hogy majd felnőttként érték maradjon számukra, és továbbadják ők is, ahogy teszik azt a szüleik, nagyszüleik is. Ezt próbáljuk mi is a munkánkkal elősegíteni.

Kalocsa, 2008. augusztus